

PERIÒDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y DIBUJAT
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

GAYETÀ VIDAL Y VALENCIANO.

Portentosa observació,
 enllassament natural,
 pulcritut, color local,
 transcendència y distinció.

Tot aixó palpita y viu
 en la prosa delicada
 de la ploma afortunada
 que ha escrit *Rosada d' estiu*.

ROSADA D' ESTIU. (1)

La moderna literatura catalana acaba d' enriquirse ab una nova novel·la, que sense desmereixe, pot posarse al costat de las millors que ha escrit l' ilustre y afamat novelista montanyés D. Joseph María de Pereda.

D. Gayetà Vidal y Valenciano era ja conegut com a narrador fàcil y elegant. Sas novel·les *La vida en lo Camp* y *La familia del Mas dels Salzers*, li havían valgut premis en los Jochs Florals, las enhorabonas de las personas intel·ligents y un lloch distingit entre 'ls cultivadors de la moderna literatura catalana. *Rosada d' estiu* per desenvol·lar-se en un camp més ample, per contenir major número de tipus y de caràcters y finalment per encloure una acció interessant y ben desenllassada, déu considerarse com l' obra mestra de son autor, destinada a formar época en la historia progressiva de nostra literatura regional.

Producció genuïnament catalana, qu' en cap altra llengua podia esser escrita, sense perdre 'l color nadiu que li dona la perfecta concordancia del pensament y de la forma, en tal concepte *Rosada d' estiu* es un nou argument irrefutable en pró de la costum d' escriure en catalá. ¿En quin altre llenguatge, sinó, podia pintarse ab tanta riquesa de tons y de matisos, la hermosa y variada comarca del Panadés, la campinya, las pajesias, las vilas y 'ls llogarets, que com una hermosa serie de vistas panorámicas, apareixen successivament en las planas de la novel·la, deixant en la ment del lector la viva impressió de la naturalesa carinyosament interpretada?

Pero encare hi ha un element més necessari,

(1) Un volúm en 8.º de 468 planas, elegantment imprés. Se ven a 5 pessetas en la llibreria de Lopez.

que dadas las modernas tendencias naturalistas de la novela, imposa l'ús del llenguatge no sols de una regió sinó fins los modismes y 'ls giros propis de una comarca determinada: tals son los tipos del poble. L' amor á la veritat, un dels objectius, sinó 'l primer del escriptor modern, exigeix sorprendre 'ls moviments espontáneos dels tipos que han de animar l' acció de una obra narrativa, y ferlos parlar, tal com parlan en lo món real. Sols aixís poden adquirir aquell relléu, aquella vida, aquell desembrás que presenten generalment los numerosos personatjes de la novela del Sr. Vidal, revelant en son autor un esperit observador y un art exquisit.

No, jo 'us asseguro, que per molt temps que passi, no 's despinta de la memoria la imatge dels dos joves *Fidel* y *Lluís*, l' un tant somiador y l' altre tant alegre, expansiu y práctic; ni l' aixut Pere de Montasell; ni molt menos l' amo de la Ginebreda y sobre tot lo seu hereu, de qui l' autor ab pocas pinzelladas ha fet una creació; ni las cusinas Carmeta y Emilia, entre las quals y en *Fidel* y *Lluís* hi ha cert paralelisme de sentiments y de caràcter; ni 'l del patriota desenganyat y retret D. Vicens Bages, qu' es un dels personatjes més interessants de l' obra; ni 'l de Jaume Bosch, diplomàtic de secá, com tants se 'n veuen pels pobles de Catalunya; ni 'ls que, no perque sigan secundaris, menos hermosos de 'n Blay y 'l Boveret, y tants altres com viuen y 's bellugan en las planas del llibre, animant quadros de costums y escenas tant magistralment descrites com la nit de sant Joan, la tertulía de ca'lapotecari, las firas de Miralbell, la compra de un ruch á uns gitanos, y la Semana santa, durant la qual se desrolla la part més patética de l' acció de la novela.

Lo Sr. Vidal ha pintat, sense cansanci, ab má segura y ab carinyo, aquesta numerosa colecció de tipos y paisatjes; fent gala constantment de una forma exquisida, tal volta en algunas ocasions massa primorosa y sobradament amplificada. Pero aixó no obsta perque tot sovint, un toch felís, un detall ben observat, una pinzellada segura, valga tant com un quadro complert. Si es veritat que l' abundancia no danya, pot lo senyor Vidal disculparse de aquesta abundò, filla de son modo de sentir y escriure. Norma de nostre criteri es respectar sempre la personalitat literaria dels escriptors de conciencia, y ni 'l crítich més exigent pot negar personalitat propia al autor de *Rosada d' estiu*. Un de sos mérits principals consisteix en haver sabut fer passar la naturalesa al llibre á través de son clar y depurat ingeni.

L' acció de l' obra, un xich lánguida en sa primera part, languidés compensada de sobras per la bellesa de las pinturas, s' anima y cobra interés en la part segona, fins arribar al desenllás, ahont, per virtut de las lleys civils catalanas, queda exemplarment castigada la codicia del pare desnaturalisat, que ansiant unir dos grans patrimonis, sacrifica cruelment á sa pobra filla, y 's troba al fi de sos dias despossehit de sas hisendas. Tal volta 'l desenllás ve algun tant precipitat; pero es lògich, natural y sobre tot enclou una gran llissò digna de recordarse. Alguna escena, en que aparesquès la delicada Carmeta entregada al rústich hereu de la Ginebreda; algún incident de aquest matrimoni tant desigual, contribuiria á aumentar l' emoció de la novela; l' autor ho ha descartat, cenyintse á presentarnos la mort de aquella mártir, sense detallar, com hauria pogut ferho, son martiri. Tal volta las situacions afflicti-

vas á que hauria donat lloch l' unió violent de dos caràcters tant contraposats, han fet retrocedir al Sr. Vidal, privant al lector, ó al menos á nosaltres, d' emoció que vivament esperavam, considerant aquest blanch que deixa l' autor, com la part més culminant de la novela.

De tots modos, *Rosada d' estiu*, per sa concepció, per sas numerosas pinturas primorosament trassadas, per sos tipos plens de vida y moviment, per ser, com es, la reproducció animada y ben sentida de una de las més hermosas comarcas catalanas, mereix un lloch en totas las bibliotecas de las personas de bon gust, ja qu' es un llibre de aquells que convidan al lector, y que llegits una vegada deixan ganas de tornarhi, produhint encare més bona impressió la segona que la primera lectura.

J. R. R.

CAP Y CREU.

L' Alfonso y en Miquel eran tot lo amichs que poden arribar á ser dos homes, moralment parlant.

Caràcters diametralment oposats en los procediments, tenian un fondo de bondat innata que 'ls unia estretament, á pesar dels xoques que de vegadas se presentavan pels motius més fútils é insignificants.

Junts havian anat á estudi, junts havian corregut los balls, junts havian fet las primeras calaveradas y hasta las segonas y fins las terceras.....

Y perque aquest admirable duo no 's perturbès ni en los actes més solemnes, resolgueren també casarse junts.

Es á dir, no junts, l' un ab l' altre: vull dir que quan l' un va indicar la resolució que de casarse havia format, l' altre va declarar qu' ell també 's casaria.

Passém per alt las operacions preliminars que 's requereixen per consumir lo matrimoni.

Quant tot va estar á punt, llestos los papers, los pisos llogats, los trastos á son puesto y tot-hom disposat á carregarse 'l sagrat jou, va fixarse 'l día de la boda dels dos amichs.

S' entèn, dels dos amichs, ab las sevas respectivas promesas.

No recordo si van escullir lo día deu, ó 'l vint ó 'l trenta... Aixó importa poch, perque ab los casaments passa com ab lo demès: si la cosa va malament, tots los dias son dolents, y si la cosa va bè, tots son bons.

Lo que sè de cert es que 'l vespre anterior al día de la boda, los dos amichs varen sopar junts á can Martin, pera despedirse dignament de la vida de solter.

Al destaparse el champagne, com diuen los gacetilleros, l' Alfonso va adoptar un ayre tot serio y ab la copa á la má va dir al seu amich:

—Vaja, ab franquesa, ¿creus tú que serém felissos en lo matrimoni?

—Naturalment! Si no ho pensès aixís, lo qu' es jo no 'm casaria pas.

—Ay! ¿Vols que 't digui lo que 'm sembla?

—Digas... ja sabs qu' entre nosaltres dos no hi ha d' haver reserves...

—Pues bè; temo, millor dit, tinch la seguretat de que tú no serás ditxós...

—Bó! ¿Y per qué?

—Perque 'l teu caràcter, excessivament tran-

quil, confiat é indiferent, es un gran obstacle pera la felicitat conjugal.

—¿Si? Pues, ja que toquem aquesta qüestió, jo penso que tú no serás afortunat, porque ets gelós, desconfiat y propens á fer calendaris ab qualsevol pretest.

—¡Ay! ¡que 'n vas d' errat! Lo marit qu' estima 'l seu decoro ha de ser aixís per forza.... ¡Pobre del que no pensa d' aquest modo!

—¡Cá! Respecte á aquest assumpto crech anar molt més bè ab lo mèu sistema de tolerancia y confiansa absoluta...

—¡Bè, bè! Féshe aixís, y ja m' ho sabrás dir.

—Y tú quedat ab las tèvas máximas, y ja veurás las gangas que se 't preparan.—

La conversació va pendre altres giros y, renascudas la pau y la armonía, com de costum, los dos amichs varen despedirse pera reunir-se l' endemá en lo camaril de la Mercé, hont s' havían de celebrar al mateix temps los dos enllassos.

Van ferse las bodas, vá passar la lluna de mel, y 'ls dos nous matrimonis van entrar resoltament en la normalitat de la vida conjugal

L' Alfonso inaugura desde 'l primer día lo seu sistema repressiu de suspicacias y desconfiansas.

La seva dona no era una bellesa; pero tenia gracia, parlava ab encantadora vivacitat y era simpática; inapreciable dó que val més que totas las bellas y hermosuras del món.

Ell no la deixava sortir sola per cap concepte, no permetia que guaytés al balcó, no li agradava que vestís ab massa elegancia, l' agobiava ab preguntas sobre 'ls assumptos més trivials, procurava fer la cara ben seria pera imposarli respecte...

¿Llegir novelas? ¡Qu' es cas! Las novelas desbaratan lo cervell de las donas...

¿Entrar en un café? ¡Ni remotament! Al café no hi van més que homes, la major part d' ells calaveras enemichs de la pau dels matrimonis.

¿Anar al teatro? ¡Quína atrocitat! Al teatro no més s' hi va que per ferse veure y lluhir lo garbo.

La pobra Dolores—que aquest era 'l seu nom, —sufria ab resignació 'ls procediments inquisitorials de l' Alfonso; pero en la seva conciencia se li figurava que no era aquella la felicitat que del matrimoni esperava...

Mentres tant en Miquel se las arreglava á casa seva d' una manera ben distinta.

Confiat per naturalesa y expansiu hasta la exageració, va esforsarse en serho més y més al entrar en possessió de la seva Matilde.

No hi havia res vedat per ella: la llibertat omnimoda que li havia concedit, autorisava á la Matilde per sortir á passeig sola, per fer visitas, per vestir al seu gust, sense observacions ni vetos del marit...

A casa seva no 's negava l' entrada á ningú: parents d' ell y d' ella, vehinas, amigas, tothom tenia dret de contribuir ab lo seu caudal d' alegría á animar lo deliciós niu dels afortunats nuvis.

Allí 's permetían las bromas més complicadas, allí 's llensavan los epigramas més intencionats, allí 's prodigava la xispa y l' ingeni sense trabas ni circunloquis: era una societat encantadora.

—¿Aném al teatro, Matilde?—¿Matilde, aném al café?—¿Sabs que avuy debuta un equilibrista?—¿No has llegit que demá s' estrena un ball d' espectacle?...

Y de diversió en diversió, y de plaer en pla-

her, la existencia dels dos enamorats esposos s' escorría dolça y agradable, sense 'l més petit nuvol, sense la més insignificant contrarietat.

Tres anys després, en una tarde borrascosa y cálida d' agost, l' Alfonso y en Miquel, quals relacions s' havían refredat insensiblement, se trobaren al café en una mateixa taula.

En Miquel estava envellit d' una manera extraordinaria: la cara del Alfonso mostrava més vivas que may las senyals del dupte y de la suspicacia.

Pocas paraulas bastaren pera comunicarse mutuament las sevas desgracias...

—¡Ja ho veus!—deya l' Alfonso ab amargura—¿tenías rahò al pronosticarme la mèva desdita!

—¡Tú, tú 'n tenías al anunciarme la mèva!—

Y 's van posar á plorar en silenci, ab aquell plor suau que surt del cor y abraza 'ls ulls...

Quatre paraulas del autor.

Si jo hagués sigut al café y hagués presenciat la trista confessió dels dos amichs, no m' hauria sigut difícil ferlos veure la causa fatal de la seva desventura.

L' un deya al altre que tenia rahò.

Y la veritat era que tots dos estavan equivocats.

L' un per excés de confiansa.

L' altre pels seus zels exagerats.

A. MARCH.

La nuera es una comedia monótona, trivial y descusada. Un l' escolta com qui sent ploure y en acabant se queda tant tranquil, si es que no s' amohina. ¡Que 'n deu quedar de descarregat de cap, l' autor que trama y escriu comedias d' aquesta calanya!

Lola en cambi, sense ser l' obra millor d' Enrich Gaspar, entreté y deleita. Té quatre personatjes no més y l' acció ab tot y ser molt senzilla, ofereix novedat é interés. Fins aré ha sigut l' obra de més éxit de la temporada. En Mario podrá dir contra l' adagi, que una flor fa istiu.

∴ Tinch lo gust de participarlos que desde mediats de la senmana passada hem deixat de concorre al Teatro de Novedats, per certa qüestió qu' hem tingut ab l' impressari de l' opereta italiana. La nostra falta ha sigut notada per algú, porque no sent lo públich lo que abunda en aquell teatro, sempre contribuíam á fer número.

∴ Al Tivoli continuan posantse las obras del repertori contant sempre ab una numerosa concurrencia.

∴ Al Lirich, en Vico s' ha entretengut ab Traidor, inconfeso y mártir, La vida es sueño y Otelo. En Vico segueix mostrantse l' actor inspirat de sempre.

∴ ¿Y qué dirém del pobre Valero? Presentarse davant del públich de Ribas y obtenir una ovació d' aquellas que fan trontollar un teatro, va ser tot hu. Pero després del triunfo, no apagats encare 'ls ecos d' aquells aplausos, lo pobre vell plorava desconsolat davnat del cadáver de la seva esposa. Esperém que 's refassi una mica de son dolor, per tornar-lo á aplaudir com se mereix l'

artista genial, que tant alta manté encare la gloria del teatro español.

∴ No deixin de anar al *Circo Ecuestre*. Mirin que aquella Maggie Claire es una dona de rechupe y aquell Mr. Leclair, un digne rival del famós Trewey. Ab aquests y altres elements no es estrany que las funcions estigan sempre animadíssimas.

∴ Diumenje hi ha toros. *Ganao* navarro de Raimundo Diaz, lidiat per Gallito y Bocanegra. Aquest socio sustitueix al Espartero que un d'aquests días va inutilisarse. ¡Y tantas ganas que hi havia á Barcelona de coneixe'l! En fi, ho deixarem per un altre día.

LLETRETA.

VIRITATS POPULARS.

Don Sevè ¿es vritat aixó que diuen de sa ruina?
¿que ja d' aquella gran mina no n' hi queda ni un recó?
¿Qué 'n dirém d' aquell rencor ab que vosté responia, quan algún pobre venia á demanarli un favor?
Y si algú 'l recriminava dihent que molt mal fet feya vosté ab son orgull, li deya que á ningú necesitava, y que si un día la sort era contraria á son giro primé 's pegaría un tiro que no demaná' un favor.
¡Y are, ja ho veu, Don Sevè, n' ha de demaná á desdir.
Quan cert es, que no 's pot dir d' aquesta aigua no beuré.

'M van dir qu' are 't casavas ab l' infelís Antonet, ab aquell pobre ximplet á qui tant tú despreciavas; que quan per triá 'n tenías si acas algú te 'n parlava dihent que molt s' estimava ab orgull los responías: que ab son trajo y ademans semblava un pobre pelon, qu' ans que casarte ab l' Anton preferías vestir sants.
¡Y al últim l' has de volé puig no 'n tens per escullir!
Ja ho veus noya, no 's pot dir d' aquesta aigua no beuré.

¡Marieta! ¿Donchs qu' ha passat?
¿digasme cóm ha sigut, que á la fi també has perdut ton tresor més estimat?
¿Recordas quan á la Sió lo mateix l' hi va passar que tú las vas murmurar dihent qu' era aixó y alló?
¿Qu' aixó no més succehia á la que poch se guardava?
¿que lo que á n' ella passava á n' á tú no 't passaria?
¿Qué s' ha fet la precaució en que tú 't creyas estar?
¿no ha servit per' evitar la terrible tentació
¡que á tú Marieta també t' ha portat al mal camí?
Créme noya, no 's pot dir d' aquesta aigua no beuré.

CRISTOFOL CRISPIN.

Lo Parque de la Ciutadela, que havia de ser un Parque de recreo, será dintre de poch lo Parque de las disputas.

No pot parlarse del Parque, en sessió pública del ajuntament, sense que 'ls regidors se muntin y 's barollin.

«Que las obras valen tant y han fet pagarne quant... que s' ha alterat lo préu de la subasta... que 'l director interí té mala voluntat al director suspés... que 'l director suspés es molt amich mèu y que no permeteré que se l' ataquí... etcétera, etc., etc.»

La llástima es que 'l Saló de cent té molt malas condicions acústicas y 's pert la meytat de lo que diuen los regidors cada vegada que tractan del assumpto.

En vista de lo qual sería convenient que per edificació dels Barcelonins se tanquessin los regidors dintre de la *pajarera* del Parque y celebrassin allí sessió permanent.

En qual cas, lo President, en lloch de la campaneta reglamentaria, podria fer us de una manguera, per refrescar al més fogosos.

Una noticia del *Moni-Tort*:

—«Un de aquest días s' obrirá á París lo concurs universal de criaturas.»

No digui més: ja sè qui guanyará 'l premi de la hermosura.

En *Javierito*.

Acabava de obtenir l' eminent actor D. Joseph Valero un de aquells triunfos que sols ell, á despit de l' edat, alcanza.

De sos ulls brotaván llágrimas de ternura, arrancadas al calor del entusiasme del públich barceloní.

Pocas horas després aquellas llágrimas se transformavan en llágrimas de dolor: acabava de morir repentinament la seva esposa, la distingida actrís D.ª Salvadora Cairon.

Acompanyém en sa inmensa pena al decá dels actors espanyols.

Un manresá diu que ha descubert lo moviment continuo.

¿Eh, quín talentarro?

Pero perque la cosa puga donar resultats, no hi ha més que un petit inconvenient.

L' inventor s' oposa á que 's verifiqui la proba práctica, de por de que la cosa resulti certa, perque si resultés certa, ell que 's coneix, diu que de la mateixa alegria se 'n aniria á ca'n Taps.

No fòs cas, que 'l día mateix que 's trobès lo moviment perpétuo, trobès ell la perpétua quietut.

Aixó 'm recorda 'l fet d' aquell subjecte que tenia la seva casa plena de cosas extranyas.

—A casa, deya, tinch una pebrotera que fa tomatechs.

Van anar á veure la famosa planta y van trobarse que la pebrotera feya pebrots com totas las pebroteras.

—Pero si aixó son pebrots, li deyan.
—No senyor, no, que son tomátechs.
Y no van poderlo treure de aquí.

Hi ha á Sant Martí un fulano que 's dedica á treure 'ls mals esperits del cos de las personas. Fins aquí no fa més que la competència als capellans exorcistas.

Home, ja que t'è aquesta habilitat ¿no valdria més que 's dediqués á treure 'ls mals esperits dels vins adulterats?

Com per exemple, l' esperit de patatas que 'ns envian los alemanys.

Lo ministre de Foment es á Panticosa.

Y allá diu qu' estudia uns quants projectes relatius á instrucció pública.

¿Projectes de instrucció pública que prenen las ayguas de Panticosa?

Tísichs segurs.

Una caricatura del *Charivari* de París, apropósit de l' expulsió dels prínceps.

Son dos horissontals que 's dedican á la pesca de dos senyors, y una d' ellas diu:

—Vaja, que 'l govern á nosaltres hauria de donarnos una bona prima, perque expulsém los napoléons de totas las butxacas.

En una estació de banys, que aquest any—per falta de *cumquibus* se véu poch concorreguda—'s passejan tres metjes ab ayre melancólich:

—Ja ho veyéu, diu un d' ells: aquest any los malalts no venen... Estém perduts.

—¿Qué podriam fer per camparnos la vida? diu lo segon.

—Tinch una idea, exclama 'l més jove: visitem-nos mútuament; pagant, s' entén.

Figúrinse que 's troban dintre de una iglesia, y que 'l rector, ab los ulls fora del cap y trayent foch pèls caixals, se llansa com un toro furios sobre un altre capellá, omplintli la cara de bofetadas.

Figúrinse que 'ls feligresos, al veure aquesta batussa, s' amotinan, y agafant al rector, ab una mica més li rompen l' ànima.

Y figúrinse finalment que l' arcalde se l' emporta prés per salvarlo de las iras de aquellas furias.

Donchs mirin, tot aixó que 'ls conto ha passat en un poble de la provincia de Valencia, titulat Buñol.

Nada, nada: per bunyols á Buñol.

Alguns de nostres lectors nos escriuhen preguntantnos quin dia s' inauguran aquellas barracas de ferro colocadas en distints punts de la ciutat, y destinadas, segons diuhen, á orinadors públichs.

Ab molt sentiment nos veyém impossibilitats de complaure'ls, tornantlos una resposta segura y definitiva.

Tal vegada es que D. Francisco pensa inaugurarlos ell en persona, ab la ceremonia de costum, acompanyat del cos municipal y al só de la banda de 'n Rodoreda.

Per lo tant ja ho sab D. Francisco:

Acabém de una vegada
vajihi prompte si ha de anarhi...

ENTRE POBRES.

—¡Hola, Badó! ¿ja tornas á fer del ofici?

—¡Psé! ¡que s' hi ha de fer! Si 'ls grossos se burlan de l' Autoritat, ¿per qué no hem de burlá-nosen nosaltres?

Animis... Vaji á posarhi
la primera .....ada.

Se celebrava un judici oral á Valladolid, quan tot de un plegat se presenta un jove en mànigas de camisa, espitregat, perdut l' alé y cubert de suor, exclamant:

—¿Quié es que vol ferme 'l favor de portarme á presiri?

Va averiguarse 'l cas, y en efecte, aquell jove era un enfermer del Manicomi que havia esca betxat á un altre enfermer.

Ja diu bè 'l ditxo: quan la carn ha de ser del llop, ella mateixa se 'n hi va.

Entre un pintor y un seu admirador:

L' admirador:—¡Quín quadro més hermós! ¡Quína llum! ¡Quín relléu! ¡Quína encarnadura! Vaja, cosas aixís no las pinta més que vosté.

Lo pintor:—Li agrada?

L' admirador:—M' entussia. L' única cosa que hi trobo, no será defecte, si vosté vol; pero 'm sembla que haventhi tantas donas guapas, no tenia cap necessitat de anar á escullir un modelo tant lleig com aquella figura de dona de l' esquerra.

Lo pintor:—Es la mèva mare.

L' admirador:—¡Dimontri!..... ¡Y qué burro soch!... Ja ho hauria de haver conegut... si tenen lo mateix ayre de familia... Vosté y la seva mare se semblan com duas gotas d' aygua.

Una frase de un senyor d' edat; pero encare molt *corrido*:

—¡Cóm han cambiat los temps! Sembla mentida. Las donas d' avants, per entrar en conversa ab un home li demanavan l' hora; las d' are li demanan lo rellotje.

CANTARELLAS.

Si li vaig sempre al darrera
no ho extranyi, nena hermosa,
pues com jo soch sabater
busco sempre bonas formas.

Son las gotas de rosada
llagrimetas d' angelets
que ploran... vevent lo lletja
que Nostre Senyó 't va fer.

S. UST.

Vermell es lo sol quan surt,
vermells los clavells y rosas
y vermella quan tè rabia
es la cara de la sogra.

Mentres ¡ay! jo n' estampava
en ta cara un petonet,
tú, volguentme correspondre
vas estamparme... un revès.

MOLAS.

Jo soch lo ciri, tú 'l misto
que has encés aquest amor,
y 'l teu marit, la ventada
que vol apagarho tot.

N. CASTELLÓ Y M.

En Joanet fa temps, passejantse per un Bazar. De prompte 's para davant de la instalació dels objectes de viatge. Lo dependent lo veu y li pregunta:

—Senyoret, ¿vol una maleta?
—Una maleta... ¿y per qué?
—Home, per posarhi la roba...
—Ah, ja... vosté voldria que hi fiqués la roba y que 'm passejés despullat.

Un senyor se troba de visita á casa de uns amichs.

En Ricardito, noy de tres ó quatre anys, se posa á baladrejar de una manera desafortada y la seva mare tracta d' excusarlo.

—No s' apuri senyora, diu lo visitant, á mí m' agradan molt las criaturas, sobre tot quan cridan.

—¿De veras?

—Sí senyora: porque regularmente quan cridan se 'ls emportan.

En aquell temps hi havia encara milicia nacional.

Y 'l capitá de la quarta, home gurmant, tenia cada dematí la costum de anar á plassa á fer la compra y triar los millors bosins.

Un día va concertar un llus, anava á pagarlo y va trobarse que li havian robat un duro que duya á la butxaca.

—¡Pillets! exclamá, Me la pagaréu.

Y tras, tras... s' entorná á casa seva, y després de posarse 'l sabre al cinto, se dirigi de nou al mercat, pensant pèl camí:

—Al pillet que se 'm posi al davant lo parteixo pèl mitj de un cop de sabre.

Mentres feya tals reflexions, imaginant que ja s' hi trobava, dugué la má á l' empunyadura, y quedá espalmat.

¡Al sortir de casa seva li havian robat lo sabre!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Cas-si-á.*
- Id. 2.ª—*O-ci-os.*
- ANAGRANA.—*Nas-San.*
- MUDANSA.—*Blay-Ray-May.*
- CONVERSA.—*Maria.*
- PARALELÓGRAMO.—
R O M A
P A C A
S O T A
P I P A
- GEROGLÍFICH.—*La dona y lo diner fá perdre 'l cap á molts homes.*

XARADAS.

I.

En Paco, *prima-segona tersa* tant á la *Quart-cinch*, que en aquest moment sostinch que ni 's mira cap més dona. Y com també la *Quart-quinta* á n' ell li porta *total*, lo nus matrimonial se fará per santa Cinta.

NOY DE CAPITXO.

II.

Quí *prima-segona* diu qu' es condemnat, quí te *tres inversa* pot sè molt salat, y aquell que desitja passar bè y com cal la nit de nuviatge, que 's compri un *total*.

A. RODELLA.

MUDANSA.

En *Tot* qu' es un tabalot mentre escurava un *total*, vá caure, y 's vá fer mal á la má dreta y al *tot*.

LLUMANERA DE SALA

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: part del cos humá.—Tercera: un home célebre.—Quarta: nom de dona.—Quinta: poble de Catalunya.—Sexta: parentiu.—Séptima: consonant.

ANTONINO.

EN UNA BARRACA DE BANYS.

¡Ay, Elissa! Si ara l' Enrich y l' Alfredo nos poguessin veure ab aquest traje, me sembla que 's decidirian á fer un cop de cap.

ANAGRAMA.

L' últim total vá fé un sastre
dos total á un magistrat,
y unas tot que hi varen caure
molt de tot li van costar.

PEPET D' ARBUCIAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1.—Consonant.
5 6.—Animal.
4 3 5.—Fenómeno.
3 2 4 2.—Animal.
6 2 3 3 5.—Utensili de cassa.
1 2 3 4 5 6.—Polítich espanyol.
2 3 3 5 6.—Comestible.
4 5 3 2.—Poble de Catalunya.
3 5 6.—Prenda militar.
1 2.—Part de l' home.
4.—Consonant.

GUILLADURA.

CONVERSA.

- Ola Martí.
—¿Qué tal, Pep?
—Vols venir aquesta nit á casa la.....
—¿María?
—No, la que acabo de dir.

UN CAP DE TRONS.

GEROGLÍFICH.

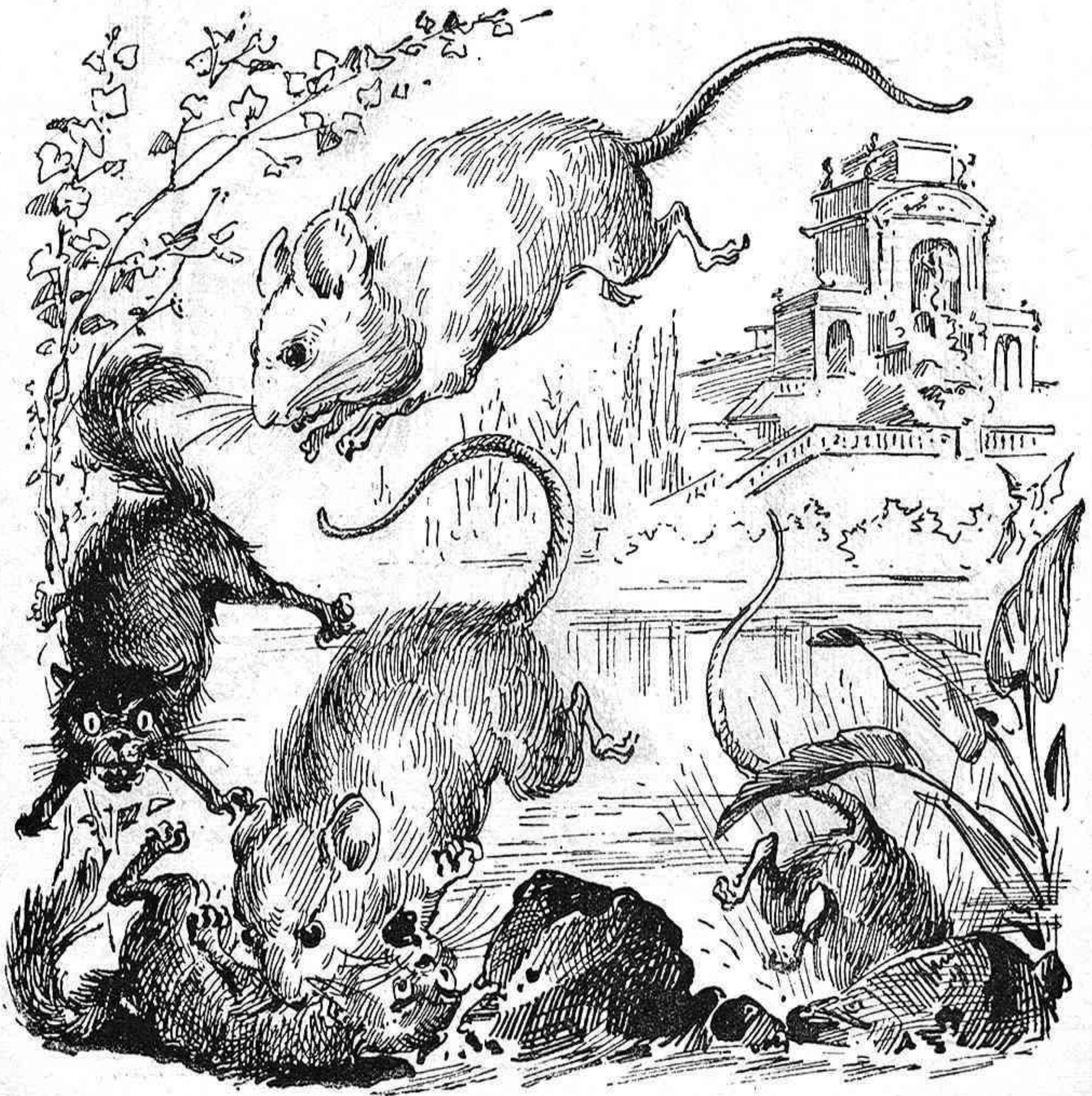
NOE
S tan B
pobre rich rich pobre

M. SANGENIS GINÉ.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

LAS RATAS DEL PARQUE.

¡Quina pega més terrible
lo senyor Rius y Tauler!
No pot concedí un projecte
que no quedi malament.

Vá posá uns quants gats al Parque
per las ratas que allí hi ha,
y ara 'ns trobém que las ratas
son las que 's menjan als gats.